

676. c. 6
3

A

L E T T E R
TO THE RIGHT REVEREND
THE LORD BISHOP OF LONDON,
SUGGESTING A PLAN
FOR
A NEW EDITION
OF THE LXX.

TO WHICH ARE ADDED
SPECIMENS of some inedited Eastern Versions
made from the Greek, and a Sketch of a Chart of
Greek MSS.

By THE REV. JOSEPH WHITE, B.D.
Fellow of Wadham College, Laudian Professor of Arabic,
one of HIS MAJESTY's Preachers at Whitehall; and
Editor and Translator of the Syriac Philoxenian Ver-
sion of the Gospels.

O X F O R D:
AT THE CLARENDON-PRESS.
M DCC LXXIX.

L
I
D
V
f
v
I
n
f
e
t
P
I
a
i
C
t
e

M Y L O R D,

THE encouragement which Your Lordship has given to the Collation of Hebrew Copies of the Old Testament, induces me to hope that an attempt to retrieve the Hexaplar edition of the LXX, would meet with equal countenance from the same respectable patronage. The necessity of revising this valuable Translation, and of endeavouring to recover its antient and genuine Lections, has been insisted on by many learned men, and lately enforced by Your Lordship, as one of the principal desiderata of Sacred Criticism.

YOUR Lordship needs not be informed, that the Alexandrian MS, from which GRABE printed his Work, contains in general the LXX of the Origenian Edition, though not accompanied with the Origenian Marks. He improved the Text of this MS, by admitting occasionally Corrections from more perfect Copies, and particularly by inserting the Asterisks and Obeli: his death, which happened before the publication of the second and third Volumes, prevented the Work from

being properly completed. It remained to make the learned Reader acquainted with the different degrees of authority, due to the Passages he corrected and inserted, by specifying from what Greek Fragments, or Versions of the Hexapla, or what antient Fathers they were taken. These articles of information, so absolutely necessary in the present state of Biblical Criticism, have hitherto been unfortunately with-held from us.

SINCE the Publication of Dr. GRABE's Edition, near the Commencement of the present Century, a large accession of critical treasures and superior advantages, resulting both from new discoveries and the well-directed efforts of learned Industry, whilst they have poured much light on the excellent Translation of the Seventy, have contributed to render that Edition of it less satisfactory, and to inculcate the necessity of bringing to perfection so great, but incomplete, a Performance.

THE Book of Daniel has lately been published at Rome from the Chigian MS, with all the correctness it received from the pen of Origen ; and we may flatter ourselves with the hopes of seeing some other parts of the Old Testament soon brought to light from the same inestimable Copy. The Syriac *Milan*

lan MS, of which I have printed a description in a late Publication, and shall give a Specimen in the present, is found to be a Second Volume of that Copy, from the first of which MASIUS published his Translation of *Joshua*. The MS of MASIUS has since disappeared, and the recovery of it is an idea more likely to excite our wishes than our hopes.

THE Pentateuch, I must here observe, had before been lost from this faithful Syriac Translation, but is fortunately preserved in our Bodleian Library in an Arabic Version of the same Syriac. Of this Arabic Version a Collation was indeed made for Dr. GRAVE; but so very imperfect a one, as to be highly capable of improvement.

CONSIDERING therefore the Undertaking a new Edition of the LXX as a matter of allowed utility, my intention at present is only to suggest an idea with regard to the mode of execution: and I take the liberty of addressing myself on this Subject to Your Lordship, who has already spoken favourably of such a Work, and under whose auspices alone it can ever meet with sufficient encouragement from the Public.

IT appears to me that GRABE's Edition should be proposed as the Model for the Undertaking ; that its faults should be corrected, its defects supplied, and ample comments be made on the Materials, when collected and arranged. The Person who superintends the Edition should be intimately conversant both with the languages of the Hebrew and Greek Scriptures, an acquirement of no common labour or importance ; he should likewise have a familiar acquaintance with the Various Readings that have been collected by the learned on the sacred Code in both languages ; and be moreover thoroughly read in the best Criticks who have attempted to explain the more difficult passages. Thus qualified he may enter with confidence on the Task.

His first business will be to ascertain what Passages ORIGEN marked with Asterisks and Obeli. In order to establish these facts, all the Fragments that remain of the Greek Hexapla, whether ancient or modern will deserve his most particular attention. Next to Copies of the Original Greek, faithful Versions made from the Greek, must be carefully examined ; and especially the Syriac Version preserved at *Milan*, which cannot but be considered of infinite importance, as it appears from comparing the Extracts we already

already possess of it, with authentic remains of the Greek, that it retains accurately all the *Origenian Marks*, and Marginal Lections, and is in every respect a most literal and faithful Translation.

WHEN the Editor has advanced so far as to have settled in a satisfactory manner the Origenian discriminations of the Text, his next care must be to rectify the Text itself.

AND here it is obvious, that as the greatest authenticity and correctness may reasonably be looked for in the most ancient copies, ALL such must be very accurately examined : and if it be certain, as I apprehend it is, that we have at present no collation of *one* † of these, and a very imperfect one of *another* ‡, the person who undertakes the province I recommend, has much to add, as well as every thing to confirm. The MSS written in the *character uncialis*, as bearing the indubitable stamp of Antiquity, deserve particular attention ; and if critically examined, will in a great measure supersede the necessity of consulting copies of more recent date. All the necessary materials being thus carefully collected, and prepared by the Editor,

† Codex Coislinianus.

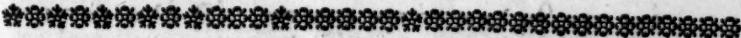
‡ Codex Vaticanus.

his next concern will be how to exhibit them to the public in the most advantageous form.

THE Method I would recommend of printing the Text, is one that has already been approved and admired ; I mean Dr. Kennicott's Collateral arrangement of the Heb. and Sam. Copies. By means of the Asterisks and Obeli the Editor will be enabled to separate with precision the Readings that obtained in Origen's time from those of preceding Ages. According to the plan proposed, the Greek Text which agreed with the most ancient Hebrew Copies, would stand in one column ; whilst the opposite column would exhibit the Variations which were afterwards introduced, and represent the state of that Hebrew Text, which was considered by the Jews as authentic, about the beginning of the third Century. The subjoined Specimen of the first Chapter of Joshua (from MASIUS's edition) printed in the manner I have suggested, will give a clearer idea of my meaning than any verbal explanation can convey.

Specimen.

b

Hebrew Copies before ORIGEN.

1 Καὶ εὗμετο μετὰ τὸν πελευτὸν μωσῆν *****
 ***** καὶ εἶπε Κυριῷ τῷ Ἰησῷ νῦν Ναυτ
 2 τῷ υπερῷ μωσῆν, λεγάνε. Μωσῆς ὁ Θεοπάπων
 μὲν πετελευτήκει· νῦν δὲ αναστὰς Διαβῆτος τον Ιορ-
 δανίου ***** σον καὶ πάσι ὁ λαός γετῷ, εἰς
 γῆν τὴν εγώ διδώμει αὐτοῖς ***** ***** *****.
 3 Πάσι ὁ τόπος εφ' αὐτον αὐτον επιβῆτε τῷ ιχνει τῶν
 ποδῶν ὑμῶν *** ***** ὑμίν δωσω αὐτον, σο
 4 τρόπον ειρῆκα τῷ μησει. Τὸν ερημον, καὶ τον
 Αντιλιβανον ***** ἐώς τὰ πταμάτα τὰ μεταλλά,
 ποταμὸν Ευφράτον, ***** *** ***** καὶ
 ἐώς της Φαλασηῆς της ερχατης, ἀφ' οὗτοις δύσμων,
 5 εῖσαι τα ὄρια ὑμῶν. Οὐκ αντισητεται αὐθεωπῷ
 κατενωπίον ὑμῶν πασας τας ἡμερας της ζωῆς σε.
 ΚΑΙ ὡσερη ἡμιν μετα μωσῆν, οὐτΩΣ εισομαι
 ΚΑΙ μετα σε. ΚΑΙ εκ εγκαταλεγέω σε, χθε
 6 υπεροφομαι σε. Ιχνε καὶ αὐδειάς σον γαρ απο-
 διατελεῖται τῷ λαῷ τατῷ την γῆν, ἣν αμοσα τοις
 7 πατρασιν ὑμῶν δέναι αυτοῖς. Ιχνες δὲ καὶ αν-
 δριδες ***** Φυλασσεδάι ΚΑΙ ποιει *****
 ***** *** ***** καθετε ενεισλαΐο σοι μωσ-

Heb. Copies in ORIGEN's Time.

1	- - - - -	δαυλου
	κυριου	- - - - -
2	- - - - -	
	- - - - -	
	- - - TOUTOV -	- - - - -
		τοις υιοις Ισραηλ.
3	- - - - -	
	- - εΦ' αυτον -	- - - - -
4	- - - - -	
	- - TOUTOV -	- - - - -
		πασαν γην Εταιρων
	- - - - -	+ μεγαλης
5	- - - - -	
	- - - - -	
	*** - - - - -	***** - - -
	*** - - - - -	*** - - -
6	- - - - -	
	- - - - -	
7	- - - - -	
	- - σΦοδρα -	*** - - - κατα
	παυτα τον νομον,	- - - - -

† Hexaplar Marg. Lect.

σης ὁ παῖς με. καὶ γὰρ εκκλίνεις απὸ αὐτῶν εἰς
 δέξια, η εἰς αριστερά· οὐαὶ συνῆς εν πόσοιν οἷς εαν
 8 πραστής. ΚΑΙ γὰρ αποσησθεὶς ἡ βίβλος τὰ γοργά
 ταῦτα εκ τὰς σοματος σὺ· καὶ μελετησεις εν αὐτῷ
 ἥμερας καὶ νυκτος. οὐαὶ συνῆς ποιειν πάντα τὰ
 γεγραμμένα *** *** *** ὅπι τοτε ενδωμεῖς τὰς
 9 ὁδὸς σὺ, καὶ τοτε σημητεῖς. Ιδὲ εντελλομαι σοι,
 ιχνε, καὶ αὐδρίζε. μη δειλιασθης, μηδὲ φοβηθῇς·
 ὅπι μετα σὺ χιριος ὁ Θεος σὺ, εἰς πάντα, γε εαν
 10 παρθῇ. Καὶ ενετελατὸ Ιησος τοις γραμματευο-
 τα λαζ, λεγων· εισελθετε κατα μεσον της πα-
 ρεμβολης, καὶ εντελαθε τῷ λαῷ λεγοντες· Εἰσ-
 μαζεσθε *** επιστιγμον· ὅτι ετι τρεις ἥμεραι,
 ΚΑΙ ύμεις Διαβανετε του Ιορδανην τατον, εισελ-
 θοντες καταρχειν την γην ἦν χιριος ὁ Θεος ΤΩΝ
 ΠΑΤΕΡΩΝ ΤΜΩΝ διδωσιν υμιν *** *** *** ***
 12 *** **. Καὶ τῷ ῥύθνι καὶ τῷ γαδ, καὶ τῷ
 ἥμισει Φιλης μανιαγη ειπεν Ιησος *** μη-
 θητε τὸ ῥυτα ΚΤΡΙΟΥ ὁ ενετελατο ύμιν μωσης
 ὁ παῖς χιρια, λεγων· χιριος ὁ Θεος ύμων κατε-
 παντεκ ύμας, καὶ εδώκεν ύμιν τὴν γην πάντων.
 οἱ γυναικες ύμων, ΚΑΙ τα παιδια ύμων, καὶ τα
 κτην ύμων κατοικεισταν εν τῇ γη, ἢν εδώκεν
 ύμιν *** *** *** *** *** *** *** ***. ύμεις
 δὲ διαβησεσθε ειζωνος πατέρεος των αδελφων ύμων,
 πας ὁ ιχνων *** *** *** καὶ συμμαχησειε
 αυτοις. έως αν καταπαση χιριος Ο ΘΕΟΣ
 ΤΜΩΝ της αδελφης ύμων, ωστερ καὶ ύμας· καὶ

8

εν αὐτῷ

9

10

ὑμῖν

***** *** κληρονομεῖν

12

αὐτῷ

λεγων

μαυστῆς, ἀεραν του Ιορδανου

τῇ δύναμει

* ***

κληρονομησωσι· καὶ οὗτοι τίς γην, ην ὁ χυρος ὁ
Θεος ὑμων διδωσιν αυτοις· καὶ απελευσαθε
ΕΚΑΣΤΟΣ εις τίς κληρονομιαν αυτω ***

ην εδωκεν ὑμιν μωυ-
σης *
16 απ' ανατολων ἥλιο. Καὶ αποκριθεντες τῷ Ιησῷ
ειπαν· ταῦτα ὅσα εαν ευτελη ἡμιν ποιησαμένη,
καὶ εις ταῦτα ΤΟΠΟΝ ἢ εαν αποβελης ἡμας
17 πορθυσμεθα. Κατα πάντα ὅσα ηκουσαμένη μωυση
***** ακουσμεθε σου· πλην εῖναι χυρος ὁ Θεος
18 ἡμων μέλα σου, ὃν τρόπον ην μέλα μωυση. ὁ δὲ
ανθρωπος, ὃς αν απειθηση σοι, καὶ ὃς αν μη
ακουση των ῥήματων σου, καθοτι εαν εὐτελη αυ-
τῷ, αποδανειω· αλλα ιχνε, καὶ ανδριζου.

EXPLANATION.

THE Words in the left hand Column,
printed in Capitals, are those which ORIGEN
marked with Obeli; the right hand Column
exhibits the Passages which he marked with
Asterisks.

***** - - - - - καὶ

κληρονομησετε αυτὸν

- - - ὁ παῖς κυρίου,

16

----- * * * * - - -

17

Ἐτῶς

18

C
t
l
a
b
it
a
fe
th
b
T
bo
of
ar
de
C

sc
lo
ti
be
le
fig
wi
pa
th
an
pe

I HAVE before mentioned the requisite Qualifications of the Critic who undertakes the Work: and if besides the necessary knowledge of Greek and Hebrew, he were also acquainted with Syriac and Arabic, it would be a very considerable advantage. But as it may perhaps be objected, that few, if any, of our Countrymen have united a perfect knowledge of the Eastern languages with that of the Greek, and that therefore it will be difficult to find a person competent to the Task; I answer, that the Editor may justly be allowed in this case to call in the assistance of some skilful Orientalist; following the example of GRABE, who professes himself indebted to the friendship of GAGNIER for the Collation of the Arabic Pentateuch.

BUT if it be further objected, that there is scarcely any person in England of the Theological Profession, who has given up so much time to the study of Arabic and Syriac, as to be able to understand the *MSS* of these Dialects rather than so great and laudable a Design should on that account be defeated, I willingly offer the little assistance I am capable of giving, as far as my Health, and the necessity I am at present under of bearing an active part in Academical Education, will permit. Should I ever fortunately have it in

my power to return to my favourite studies, it would be the greatest happiness of my Life, to devote the whole of my time to the execution of a Task, so honourable in itself, and so important to the cause of Religion.

A judicious attempt to recover the Readings of the two different Æras I have mentioned, is, in my opinion, an object that highly deserves the encouragement of every one who wishes well to the study of Scripture. It would not perhaps be unworthy the countenance of the most distinguished Patrons of Sacred Literature, would immortalize the Critic by whom it should be performed, and be an ornament to the Nation in which it should be executed.

I am, MY LORD,

with the greatest respect,

YOUR LORDSHIP'S

most obliged,

and most obedient

humble Servant,

OXFORD;
June 17. 1779.

J. W H I T E.

EXTRACTS from the *Syriac Milan* MS, communicated in a Letter from Professor BJORNSTAHL; first copied by MR. B. in *Hebrew Characters*, and since restored by MR. W. to the Original *Syriac*, with the addition of a literal Translation.

D'AN. IX. 24.

عَقْدٍ عَقْدٍ لِلْأَيْمَنِ دَلَّ حَدَّلَ بَحْرَ
دَلَّ حَدَّلَ بَحْرَ مُبَرَّزٌ مُبَرَّزٌ . لَعْنَادِيلَتَ
سَلَمَّ حَلْصَادِينَ دَهَلَّ . حَلْصَادِينَ دَهَلَّ
حَلْصَادِينَ دَهَلَّ سَلَمَّ . لَعْنَادِيلَتَ
إِيمَانْ بَدَدَمْ . حَلْصَادِينَ سَلَمَّ
بَحْرَ . حَلْصَادِينَ لَعْنَادِيلَتَ بَحْرَ *

I In margine MSti حَلْصَادِينَ دَهَلَّ سَلَمَّ . بَدَدَمْ

بَدَدَمْ

2 [حَلْصَادِينَ]

سَلَمَّ

3 [حَلْصَادِينَ]

دَهَلَّ

A

²⁵ مابنیا ملحته مابیز. مانعین فهمت با
 لحدته. ماجن لاه عذر ملبتا
 لحدنا. ملن حله عقدنا متعجب ملعون
 ملاته. لاسه ملبه ملبه ملبه.
 ملده! عقدنا اسنه دلبه.
 ملجه ملجه دلجه ملجه.
 ملده! بله دلجه ملجه.
 درجه! بعلده. ملجه ملجه ملجه.
²⁷ مالجه! بعله حفته. ملجه ملجه

[لحدته] In margine MSⁱⁱ ملده ملجه

[لاته] عقدنا

3. عقدنا! زعلنا! زعلنا! *

4. ملجه! عقدنا! بله [عقدنا]

5. ملجه! ملجه! دلجه! عقدنا!

5. ملجه ملجه [ملجه ملجه ملجه]

6. سنه! مسللا عقدنا! حفته! عقدنا! سنه!

7. فله! بله! عقدنا! نجه! حفته!

8. عقدنا! دله! زعلنا! بله! سنه!

9. ملجه! عقدنا! حفته! ملجه! دله!

* سنه.

وَالْمُحْكَمُ مُلْكِيٌّ فَلَمَّا مَلَأَهُ زَعْلَمٌ : هَذِهِ
 فَعَلَمَهُ ! اصْلَمْ . هَذِهِ صَلَمْ ; فَعَلَمَهُ مُعَجَّلٌ
 حَبَّلَمْ : هَذِهِ مَعَاجِلَمْ بَعْتَلَمْ : حَبَّلَمْ دَرَسَلَمْ
 بَعْلَمْ ! بَعْلَمْ ! مَعَلَمْ * سَعْلَمْ ? مَلَمْ
 مَلَمْ سَلَلْ ! بَلَمْ حَفَّلَمْ فَلَلَمْ ! . هَذِهِ
 بَعْلَمْ ? . بَلَمْ مَعَرْ ! حَسَلْ مَهَسَلْ . هَذِهِ
 بَعْلَمْ = بَلَمْ ؟ سَعْلَمْ ! سَعْلَمْ . حَبَّلَمْ
 لَعْلَمَهُ . هَذِهِ لَعْلَمَهُ : لَعْلَمَهُ حَلَّلَمْ
 ظَاهِرَةً !

D A N. IX. 24.

SEPTUAGINTA Hebdomades decretæ sunt
 super populum tuum, et super civitatem Sion, ut
 consummetur peccatum, et deficiat iniquitas, et
 deleantur injustitiæ, et intelligatur visio, [†] et [‡] de-
 tur justitia sempiterna [✓], et consummetur visio [⌘]
 et [‡] propheta, et * lætetur [✓] sanctus sanctorum.
 Et scies et intelliges, et lætaberis, et invenies ²⁵

† Detur] Lect. Marg. Adducatur.

‡ propheta] Prophetia.

* lætetur] Ungatur.

præcepta, ut † respondeatur; et ædificabis Hiero-
 26 solymam civitatem Domino. Et post septem et
 septuaginta, et sexaginta duas †, deficiet unctio,
 et non erit: et regnum Gentium destruet civita-
 tem, et domum sanctam || cum Christo, et veniet
 consummatio ejus cum ira; et usque ad tempus
 27 consummationis a bello oppugnabitur. Et præva-
 lebit testamentum in multis, et rursus revertetur,
 et reædificabitur in latitudine, et longitudine, et
 juxta consummationem temporis; et post septem
 et septuaginta tempora, et sexaginta et duos annos,
 usque ad tempus consummationis belli, auferetur
 desolatio in prævalendo testamento ad Hebdomades
 multas; et in fine Hebdomadis auferetur sa-
 crificio, et libamen; et in templo - abominatio
 desolationum - erit usque ad consummationem:
 et consummatio - dabitur super - desolationem ✓.

† respondeatur]	Lect. marg.	Intelligatur.
‡ duas]		(duas) Hebdomades.
cum]		A. Populus dux venturi.
* Consummatio]		S. Et præstitutum tempus eius in exundatione, et usque ad præstitutum tempus.
§ bello]		S. Bellum concisum est de- vastationum, et confirmabit pactum multis Hebdomade una: in di- midio autem Hebdomadis cessabit sacrificium, et oblatio; et in principio abominationum devastabitur, usque ad consummationem, et concisionem; et stillabit super devastatum.

ESSAIÆ IX. 6, 7.

Notæ marg.

۱. حَمْدًا لِلّٰهِ رَبِّ الْعٰالَمِينَ. حَمْدًا لِلّٰهِ
 رَبِّ الْعٰالَمِينَ. حَمْدًا لِلّٰهِ رَبِّ الْعٰالَمِينَ.
 حَمْدًا لِلّٰهِ رَبِّ الْعٰالَمِينَ. حَمْدًا لِلّٰهِ رَبِّ الْعٰالَمِينَ.
 حَمْدًا لِلّٰهِ رَبِّ الْعٰالَمِينَ. سَلَامٌ عَلٰى مُحَمَّدٍ.
 حَمْدًا لِلّٰهِ رَبِّ الْعٰالَمِينَ. سَلَامٌ عَلٰى مُحَمَّدٍ.
 حَمْدًا لِلّٰهِ رَبِّ الْعٰالَمِينَ. سَلَامٌ عَلٰى مُحَمَّدٍ.
 2] حَمْدًا لِلّٰهِ رَبِّ الْعٰالَمِينَ.
 3] حَمْدًا لِلّٰهِ رَبِّ الْعٰالَمِينَ.

E S A I A E. IX. 6, 7.

+ Quia parvulus natus est nobis, filius datus
est nobis, cuius principatus factus est super hu-

Notæ marg.

+ De Versione altera quæ facta est in linguam Syriacam a Sancto
 Philoxeno Episcopo Mabugenfi. " Et vocabitur nomen ejus, An-
 " gelus confilii magni, admirabilitas, Deus, fortis, potens super
 " omnes, princeps pacis, pater seculi futuri. Adducam enim pa-
 " cem super principes, pacem et sanitatem ei. Magnus principatus
 " ejus; et pacis ejus non est finis.

merum ejus : † cuius vocabitur nomen, Angelus consilii magni. Adducam enim pacem super principes, et sanitatem ei. || Magnus principatus ejus, et pacis ejus non erit * finis.

Aquila. Quia puer natus est nobis, filius datus est nobis ; et facta est mensura super humerum ejus.

Symmachus. Adolescens enim natus est nobis ; Pater adhuc ; princeps pacis ; et erit disciplina super humerum ejus.

† *Aquila.* Et vocabitur nomen ejus, Consiliarius, admirabilis, fortis, potens.

Symmachus. Et vocabitur nomen ejus, Admirabilitas, consiliarius, fortis, potens, pater seculi, princeps pacis.

Theodotion. (Et vocabitur nomen ejus,) Admirabiliter consulens, fortis, potens, pater, princeps pacis.

|| *Theod.* Ad multiplicandam disciplinam.

Symmach. Multiplicata est disciplina.

* *Aquila.* Consummatio.

Theod. Terminus.

Annotation ad finem ESAIÆ.

وَمَنْ؟ لِمَنْ مَنْ يَرْتَلْلُهُ مَنْ؟
مَنْ يَرْتَلْلُهُ مَنْ؟ مَنْ يَرْتَلْلُهُ مَنْ؟
مَنْ يَرْتَلْلُهُ مَنْ؟

Desumptus et exaratus est ex Exemplari Eusebii et Pamphili, quod ipsi correxerunt ex Bibliotheca Origenis.

Annotation ad finem PROVERBIORUM.

وَعِنْمَرْ ٥٠٥ حَدَّا طَرْ بَسَرْ ! مَلَهْ ٦٤٧
لَهَهْ زَمَنْ حَدَّا طَرْ وَنْ ! قَلَّا زَنْ : حَدَّا زَمَنْ حَدَّا طَرْ
مَلَهْ ٦٤٨ حَدَّا طَرْ وَنْ : يَلْهَتْ ٥١٩ حَدَّا طَرْ
قَلَّا زَنْ حَدَّا طَرْ سَلَّا زَنْ ! يَلْهَتْ ٥١٩ حَدَّا طَرْ
حَدَّا زَنْ لَهَهْ مَهَهَلَهْ حَبْ ! يَلْهَتْ ٥١٩ حَدَّا طَرْ
حَدَّا زَنْ ظَعَصَهْ ٥٥٥ حَلْمَهْ : يَلْهَتْ ٥٣٣
سَلَّا طَرْ قَرْ ! يَلْهَتْ ٥٣٣ حَلْمَهْ ! يَلْهَتْ ٥٣٣
مَهَهْ حَبْ : حَبْ ! مَلَهْ . ٥٣٣ حَلْمَهْ

Scriptum erat in libro Græco, ex quo translatus est Syriace liber hic Parabolarum, post finem eorum sic: Desumptæ sunt et comparatæ Parabolæ ex exemplari correctissime exarato, in quo scripta erant præterea Scholia manu Pamphili et Eusebii. In eo scripta erant et hæc. Desumpta sunt ex Hexaplis Originis hæc quæ invenimus. Et iterum manu eadem: Pamphilus et Eusebius correxerunt.

EXTRACT from the ROMAN

Edition of DANIEL published
lately from the CHIGIAN MS,
and here reprinted for the Conve-
nience of comparing the Syriac with
the best remains of the Hexaplar
Greek.

DAN. IX. 24, &c.

24 Ἐδομηκούτε ἐδομαδεῖς εκριθησαν επὶ τὸν λαὸν
σὺ, καὶ επὶ τὴν πόλιν Σιων συντελεθῆναι τὴν αμαρτίαν,
καὶ τὰς αδίκιας σπανισα, καὶ απαλεγέναι τὰς αδί-
κιας, καὶ διανοθῆναι τὸ ὄφραμα, καὶ δοθῆναι δίκαιοσ-
την αιώνιον, καὶ συντελεθῆναι τὰ ὄφραματα ἢ καὶ ἢ
τεφητήν, καὶ εὐφραναὶ ἀγίου ἀγίων.

25 Καὶ γυναῖκι καὶ διανοθησοῦ, καὶ εὐφρανθησοῦ,
καὶ εὑρησεις τεφαγυμάτῳ αποκριθῆναι, καὶ οἰκοδομησεις
Ιερυσαλήμ τῷ οὐρανῷ Κυρίῳ.

26 Καὶ μέτα ἑπτά, καὶ ἐβδομηκοντά, καὶ ἔχοντες
δύο αποσαῦθησται χρισμα, καὶ όκ εἶσαι, καὶ βασιλεῖα
εἴθων Φέρετ την πολιν, καὶ τὸ ἀγιον μέτα τῶν Χριστῶν
καὶ ἥξει η συντελεῖα αὐτών μετ' ὄρυζῃ, καὶ ἕως καὶρος
συντελεῖας, από πολεμίων πολεμηθῆσται.

27 Καὶ διηγασεῖται η διαθήκη εἰς πολλούς, καὶ
παλιν επιστρέψει, καὶ ανακοδομηθῆσται εἰς παλαιόν, καὶ μηκέτερον, καὶ κατὰ συντελεῖαν καὶρων καὶ
μέτα ἑπτά καὶ ἐβδομηκοντά καὶρων, καὶ ζ'-β' ετῶν,
ἕως καὶρος συντελεῖας πολεμίων, καὶ αφαιρεθῆσται
η ερημωσίς εἰς τῷ κατιόχουσα την διαθήκην επὶ πολλαῖς
ἐβδομαδαῖς, καὶ εἰς τῷ τελεῖ της ἐβδομαδὸς αρθη-
σται η Θυσία, καὶ η πονοδή, καὶ επὶ το ιερον βδελυγ-
μα των ερημωσεων ἔσαι εἰς συντελεῖας, καὶ συντελεῖα
δοθῆσται ἐπὶ την ερημωσίν.

Notæ Marginales.

V. 26.] Λιον ἵγκμιστρον ερχομεγεν. Deince e Symmacho, et Aquila hæc sequuntur. S. Καὶ η προστομία αὐτών η επικαλυπτομένη καὶ
εώς της πεθερμίας.

A. Σ. πολεμίῳ τετμηται ερημωσεων, καὶ δυναμισθεῖσα πολλοῖς
ἐβδομαδαῖς μικροῖς, ἡμίσου δὲ της ἐβδομαδὸς πανοπεται Θυσία, καὶ δωρού,
καὶ επὶ της αρχής των βδελυγματων ερημωθῆσθαι, καὶ εώς συντελεῖας,
καὶ τομῆς, καὶ σκέψει επὶ το προμαχον.

EXTRACT from CURTERIUS's
Edition of ISAIAH published
from the MARCHALIAN MS.

Ότι ἀπαιδίου εγένηθη ἡμῖν, όφει καὶ εδοθη ἡμῖν, καὶ αρχη εγένηθη επὶ τὰ αἱρεσία αὐτών. Καὶ καλεῖται τὸ ονόμα αὐτών μεγαλητὸς βασιλεὺς αγγελοῦ. Αὕτω γαρ επηρημένη επὶ τὰς αρχοντάς, καὶ ὑγιειναν αὐτῷ. Καὶ μεγαλεῖται αρχὴ αὐτών, καὶ τῆς εἰρήνης αὐτών ἐκ τοῦ προτοτύπου.

Notæ Marginales.

1] A. Ὁπ παιδίου ἐγένηθη ἡμῖν, όφει εδοθη ἡμῖν. Καὶ εὔροιτο το μετρον επὶ αἱρεσία αὐτών, καὶ εκάλεσεν ονόμα αὐτῷ θαυματοῦ, συμβολεῖς, ιχνεύος, διωκτος, πατηρ επ., αρχαιοι ειρήνης.

Σ. Νεανίας γκρε εγένηθη ἡμῖν, όφει εδοθη ἡμῖν. Καὶ ίσαγεται ἡ παιδεία επὶ τὰ αἱρεσία αὐτών. Καὶ κληδηστηται τὸ ονόμα αὐτών παραδοξα-μοῦ, βαλεντπος, ιχνεύος, διωκτος, πατηρ αιωνος, αρχαιοι ειρήνης.

Θ. — θαυματοῦ βασιλεύον, ιχνεύος, διωκτοῦ, πατηρος, αρχαιοι ειρήνης.

2] Θ. Τῷ πληθωριῷ τῶν παιδείων.

Θ. Επλινθηθη παιδεία.

Α. Πολλης τῷ μετρῳ.

3] Σ. περιεσ.

Α. πλω.

A Translation of the Preface to the Arabic Hexaplar Pentateuch preserved in the Bodleian library. The former part is now first translated and published by Mr. WHITE ; the latter beginning at *Interpretationem librorum prædictorum*, was translated by Dr. POCOCKE, and published by Dr. ALDRICH at the end of ARISTEAS's History of the LXX, Oxford 1692. Unfortunately the beginning of this Preface is wanting in both Copies.

* * * * * Intellexi ex Verbis tuis,
fortunet te Deus, quanta obscuritate laboret
mens tua, quantaque perplexitate intelligentia
tua, in iis quæ ex libris Veteris Testamenti
legimus ; in iisque quæ ex *Versione Simplici*
in linguam Arabicam translata sunt ; quod
scilicet hæc non sanant cor tuum, neque con-
tentum reddunt intellectum tuum, neque se-
dant mentem tuam, neque explent fidim tuam,
propter multos, qui in iis reperiuntur, defec-
tus

tus et errores. Itaque petiisti interpretationem *Versionis LXX* veram et exactam in linguam Arabicam, deinde et *Simplicis*. Tardus admodum fui in necessitate tua sublevanda, et amore erga te commonstrando. Scivi enim hac in re difficultatem fore, si eam suscepero; plurimum laboris, si eam aggressus fuero; dedecus, si in ea defecero; vituperium, si sensus ejus assequi non potuero. Tandem exhortatus sum meipsum atque instigavi ad morem tibi gerendum, excitavique meipsum ad te juvandum in eo quod petiisti. Quod si ad scopum a te propositum pervenero, fiet hoc per Dei O. M. auxilium, si vero defecero ab eo, quod speras, contingendo, mihi, non tibi, erit tribuendum: qui enim hac in re opem fert Deus est, cuius celebretur laus. Scripsi ad te, antequam ad **Codices** hos sacros interpretandos accederem, **EPISTOLAM**, in qua te certiorem feci de signis necessariis nominum eorum qui libros hos transstulerunt, et quo seculo temporeque transtulerunt, sub quo Rege, qua de causa, quæ item reperiuntur discrepantiæ in verbis, quæ convenientiæ in sensibus: quas a se invicem distinxii signis et characteribus perspicuis, prout leges et cognoscet, volente Deo.

E P I S T O L A

IN qua notitia traditur de discrepantiis, quæ acciderunt in verbis, manente sensu; et de Versionibus sacrorum Codicum five librorum Veteris Testamenti, quomodo videlicet eæ de libris hisce ex lingua Hebræa in Linguam Græcam a variis eorum interpretibus translatæ sint; et quomodo ex omnibus istis interpretationibus conflatum fit Exemplar unum, perfectum, quod omnes istas, quas interpres hi moliti sunt, absque defectu et redundantia in sensu, comprehendebat. Porro de Verborum, quæ in Versionibus eorum obtingebant, per signa punctaque manifesta, ac lineas certas, distinctione; et quid signa hæc indicent, quid item puncta hæc manifesta, et lineæ expressæ denotent. Denique quomodo postea libri isti ex lingua Græca in Syriacam translati sint juxta exactissimam explicacionem, expositionemque, ope divina.

Interpretationum librorum prædictorum reperiebantur in manibus Judæorum sex exemplaria, quæ omnia concinnavit et inter se contulit Origenes. Erat autem *Prima Interpretatio*

pretatio operis hujus ita compositi et exarati
 Versio LXXII Sapientum Hebræorum Tiberiensium, qui accersiti sunt a Ptolemæo Rege Ægypti, ut libros istos ex Hebraico in Græcum transferrent, ex Exemplari scil. isto litteris aureis exarato, quod eo tempore miserunt Hebræorum Doctores ad Regem istum. Ille vero LXXII Sapientes in ædibus distinctis, ita ut singulis in cellis bini essent, inclusit, qui libros istos (uti dixi) interpretati sunt, ita ut inter se dum conferebantur Versiones eorum, convenirent prorsus, et similes esse reperiuntur sine ulla discrepantia, redundantia vel defectu in sensu, adeoque securæ essent ab omni objectione vel mutatione. Contigit autem hoc ante adventum Christi plusquam * 100 annis.

Interpretatio Secunda, erat Versio Aquilæ Sinopensis Pontici, qui tempore Adriani Regis floruit, post Interpretationem LXXII, annis 430, referente Epiphanio.

Interpretatio Tertia, erat Versio Symmachi, qui e Samaritanorum doctis erat, vixitque inter Judæos. Fuitque hoc tempore Severi Regis, post Aquilam annis circiter 50.

Interpretatio Quarta, Versio Theodotionis Marcionistæ qui Sinopensis etiam erat, flouruitque tempore Commodi Secundi Regis, idque post Symmachum, annis prope 10.

* Debet esse 300.

Interpretatio *Quinta*, illa quæ *Quinta* appellatur; quæ reperta est una cum multis aliis libris in dolio in urbe Hierichunte tempore Antonini cognomento *Getæ*, filii Severi Regis.

Interpretatio *Sexta*, illa quæ *Sexta* audit, in dolio etiam reperta est in urbe Nicopoli, quæ prope *Actium* est, tempore Alexandri Mammææ.

Hæ Interpretationes dum in Origenis manus incidissent, ille animadversa magna illa quæ inter eas erat in verbis discrepantia, cum sensu convenirent, esseque quæ redundarent alicubi et deficerent in sola verborum explicazione, in bonum ordinem opus summa cura rededit, contulitque cum Hebræorum libris, postquam linguam populi illius et scripturam calluerat, et ex his omnibus Volumen grande confecit, quod in octo ordines dispescuit.

Horum 1us. continebat scripturam Hebraicam, sermone ac literis Hebraicis.

2us. autem scripturam Græcam, sermonem vero plane Hebraicum instar præcedentis, ut ita Græce ea legerent, qui scripturam Hebraicam nequaquam callerent.

3us. Versionem Aquilæ, cui signum (A) Alpha Græcum, primam scilicet nominis ejus literam apposuit.

4us. Versionem Symmachi, quam apposita prima nominis ejus litera Σ notavit.

5us. Versionem LXXII, quam literis Ain et Beth

Beth numerum LXXII experimentibus notavit.

6^{mus}. Versionem Theodotionis, quam litera ο prima nominis ejus litera notavit.

7^{mus}. Interpretationem Hierichunte inventam, cuius Authoris nomen cum lateret, litera He, signo numeri quinarii eam notavit.

8^{vus}. Versionem Nicopoli inventam, cuius itidem Author, cum nomine notus non esset, Sexti notam ei indidit, quam litera Vaw ejus numeri indicio signavit.

Atque hic intellectum et oculos in testimonium adhibuit. * Siquidem sint licet Hebræis

* The following Passage being curious, I beg leave to quote the Arabic Text. W.H.

وَانْ كَانَتْ لِلْعَبْرَانِيْنَ نُسْخَةً كَثِيرَةً مُخْتَلِّفَةً
فِي الْلُّغَظِ فَانْهَا تَوَاقَّفُ بَعْضُهَا بَعْضًا فِي الْمَعْنَى وَبِرَهَانِ
ذَلِكَ مَا أَقُولُ وَالدَّلِيلُ عَلَيْهِ أَنَّ نُسْخَةَ التَّوْرِيْةِ فِي أَيْدِيِّ
السَّامِرَةِ وَانْ كَانَ فِيهَا خَلَافٌ فِي الْلُّغَظِ وَتَكَارَارٌ عَلَىِ
مَا فِي أَيْدِيِّ الْبَهُودِ مِنْهَا عَلَىِ أَنَّ كِتَابَهُ جَمِيعَ ذَلِكَ
بِالْعَبْرَانِيَّةِ وَالْعُلَّةُ فِي ذَلِكَ مِنْ تَصْفِحِ الْأَمْرِ فِيهِ عَلَىِ
الْحَقِيقَةِ مَفْهُومُهُ بِأَنَّ جَمِيعَ الْكِتَابِ قَدْ حُرِقَتْ
وَاحْرَقَتْ مِنْ شَرَارِ مَلُوكِ بَنِي إِسْرَائِيلَ وَمِنْ تَاوِهِمْ
إِيْصَا فِي أَزْمَانٍ مُخْتَلِّفَةٍ وَانْ قَوْمًا عَلَمَا بِصَرِّا مِنْ الْبَهُودِ
بَعْدَ ذَلِكَ مِنْ كَانَ فِي ذَلِكَ الْعَصْرِ حَفَظُوا هَذِهِ الْكِتَابَ
أَسْتَظْهَارًا فَلَمَا قَوَىَ كُلُّ مِنْهُمْ هَذِهِ الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِهِ
لَمْ تَخَالَفْ صَاحِبَهُ فِي الْمَعْنَى غَيْرَ أَنْ قَوْمًا مِنْ الْبَهُودِ
اسْقَطُوا التَّكَارَارَ مِنْهُ مُحْبِهِ لِلتَّخْفِيفِ وَانَّ السَّامِرَةَ اثْبَتُوا
ذَلِكَ احْتِرَازًا مِنَ النَّتْصَرِ ۝

Exemplaria diversa, verbis discrepantia, sensu tamen inter se conveniunt. Atque ad hoc quod dico probandum facit illud Exemplar Legis, quod in manibus Samaritanorum est; quanquam sint in ipso discrepantiæ quod ad verba et repetitiones ab eo quod apud Judæos reperitur, cum tamen utraque Hebraice exarata sint: cuius causa ei, qui rem recte penderit, hæc apparebit, quod omnes libri lacerati et combusti fuerint ab impiis apud Israelitas regibus, aliisque qui eos diversis temporibus adfixerunt: instaurati vero sunt denuo a doctis quibusdam Judæis qui eo tempore floruerunt, eosque memoriter tenuerunt; qui cum eos e memoriae penu proferrent, nemo ex illis ab altero in rerum sensu dissensit: nisi quod Judæorum quidam Repetitiones quasdam facilitatis gratia omiserint; Samaritani vero eas posuerint, ne deesset aliquid solliciti. Verumtamen quæ jam reperiuntur apud Samaritanos addita et iterata in libro Exodi, sed ibidem apud Judæos desiderantur, eadem ipsa integre apud Judæos habentur libro Deuteronomii, uti lecturus es ac percepturus. Atque hæc summa est eorum quæ narrantur de sex istis versionibus Græcis, quæ in manus Symmachi (forte, Origenis) pervenerunt, ex quibus conflatum est volumen illud quod in 8 ordines dispescuit, titulo Octapla.

Quod

Quod ad easdem autem versiones, num ex eodem exemplari Hebraico translatæ fuerint aut ex diversis exemplaribus inter se discrepantibus in aliquibus ob causam prædictam, ego nescio, Deus novit: cum de veritate rei apud nos non constet. Hoc autem novimus, in sensu apud omnes summam esse convenientiam, non obstantibus lectionum varietate et quæ in verbis est alicubi repetitione. Ut autem pateat eorum quæ diximus et explicuimus, veritas; convenit ut describamus tibi aliqua de principio Legis prout in textu Hebraico habentur, et ab omnibus Interpretibus prædictis versa, ut inde percipere possis, volente Deo, quid sit quod in hac Epistola nostra volumus.

Reperimus igitur primum ordinem classis primæ libri istius, qui a Symmacho concinnatus fertur, Hebraice exaratum, eumque sonare verba, Bereshith bara Elohim eth hashamaim veeth haaretz. Quorum verborum secundum linguæ Hebraicæ proprietatem interpretatio est: Primo creavit Deus, Elementum Cœlorum et Elementum terræ: in 2° ordine eadem Hebraica literis Græcis exarata invenimus: in 3^{io} Versionem Aquilæ, In principio creavit Deus Cœlos et Terram: in 4° Symmachi, Primo creavit Deus Cœlos et Terram: in 5° Versionem LXXII, Primo creavit Deus Cœlos et Terram: in 6° Versionem Theodotionis,

Primo creavit Deus Cœlos et Terram: in 7mo Versionem Quintam, Primo creavit Deus Cœlos et Terram: in 8vo Versionem 6^{tam} Primo creavit Deus Cœlos et Terram. Atque ita processit oratio in octo ordinibus, perrexitque singula ordine describendo: quoties vero ad particulam vel verbum, quod in uno solum interprete reperiretur, non in reliquis, aut in textu Hebraico, non in Interpretum aut omnium aut aliquorum Versionibus, perveniret, illud solum in isto ordine descripsit; apud illum interpretem qui verbum illud omiserat, vacuum duntaxat spaciū relinquens. Eodem modo, siquid occurreret quod in textu Hebraico non reperiretur, spaciū vacuum in textus Hebraici serie reliquit, nihil in eo scribens: atque ita in cæteris omnibus siquid ab interprete aliquo omisum fuerat, usque ad finem libri. Idemque factum in omnibus libris omnibusque eorum Versionibus et ordinibus. Absoluto demum et perfecto quanta fieri potuit diligentia opere isto, novum agressus est, singulas inter se versiones omnesque cum veritate Hebraica conferendi; adeo ut ex illis librum selectum, perfectum, omnibusque numeris absolutum concinnarit, in quo radicis, fundamenti, et mediī ordinis, et quasi cæterarum causæ locum obtineret versio LXXII, uti præfatum. Primo siquidem libri Genesios versiculo, prout a LXXII versus est, descripto,

viz.

viz. Principio creavit Deus Cœlos et Terram ; eum deinde contulit cum tribus Interpretationum ordinibus ei præmissis, atque etiam cum illis quæ illam sequebantur. Eum nempe in finem Versionem τῶν LXXII in ordine medium collocaverat, quo facilius institueretur collatio. Cumque omnes in hujus versiculi interpretatione consentientes videret, (uno excepto Aquila, qui loco, Primo, In principio substituit,) particulam in ipso libro signo quodam notavit, adscriptis ordine literis minutis in margine operis, In principio, eodemque signo notatis quo in libro notabatur verbum Primo, iisque primam nominis Aquilæ literam A superimposuit, indicans Aquilam solum ex omnibus istis Interpretibus interpretatione hujus particulæ a cæteris discessisse, atque hoc modo perrexit, singula verba, singulosque versus notis suis signando. Atque hoc vita factum, quod Versionem LXXII nulla ex parte immunitam libri textum constitueret, adscriptis in margine ordine quodam quæcunque ab illa diversa essent in reliquis Versionibus, notatis signis suis istis Versionibus : quæ primæ nominum eorum, qui eas confecerant, literæ erant. Quod si particulæ aliquæ in Versione LXXII occurrerent, quas in textu Hebraico inter conferendum non reperiret, neque in cæteris Interpretibus, eas in libri textu inscripsit quidem, sed signis suis notatas, linea nimirum

nimirum, cui nullum apponitur punctum ad hanc formam — ; hujusmodi linea Græce σελον nominavit.

Ubicunque igitur hujusmodi linea particulæ alicui vel verbo, vel nomini, vel sententiæ adscripta reperitur, scias ita se habere illud in omnibus LXXII exemplaribus, non autem in textu Hebraico, neque in cæteris Interpretibus. Quod si quid apud duo Interpretum paria reperiatur, in quo a cæteris eorum paribus diversi abeant, ita ut cæteris aliquid addidisse videantur ipsi, hoc etiam libri textui insertum linea duobus punctis infra scil. et supra insignita notavit, ad hanc formam .:, quod signum Græco nomine Lemniscum appellavit, id est, lineam inter duo puncta transeuntem. Atque ubicunque reperitur hujusmodi Lemniscus literæ aut verbo aut nomini aut sententiæ appositus, hinc voluit indicium sumeres reperiri illud apud duo Interpretum paria, non autem occurrere vel in textu Hebraico vel in cæteris Interpretibus. Quod si apud unum solummodo Interpretum par, quid a cæteris ea in re dissenserit, atque adeo reperiatur apud illud par aliquid iis quæ habeant cæteri additum, illud pariter textui libri inseruit linea cui punctum suppositum signi loco notatum, hac forma, —, quam Græce Hypolemniscum indigitavit, id est, lineam puncto supposito. Qualis sicubi reperiatur literæ, verbo, nomini,

vel

vel sententia^e adscriptus, exinde percipies reperiri illud apud par unum ex Interpretibus, cum in textu Hebræo et cæteris Versionibus desideretur. Neque tamen putet aliquis, cum audierit mentionem factam verbi, vel quod ab uno pari vel duobus Interpretum paribus adhibitum, aliquam heic subesse contrarietatem, dicatque, *Quomodo ergo eadem portulerint Interpretes?* cum par unum aut alterum a cæteris diversa protulisse videamus, quod et de omnibus dici possit. Quia quod ad sensum et veram intentionem convenienter eorum sermones, licet acciderit aliquando discrepantia in verbis, et repetitio, et contractio, adeo ut e verbis et interpretationibus omnium parium selectus fuerit iste sermonis tenor, qui maxime congruus et appositus videretur.

Porro ut scias, Lector, licet aliqua acciderit differentia in verbis rebusque quibusdam repetendis et contrahendis, sensus esse convenientiam, his signa quædam apposuit, quibus notum tibi faceret unde et a quo ortum duxerit ista discrepancia in verbis, sive ab altero Interpretum pari fluxerit. Cum autem ad verbum aliquod differens perveniret in aliqua arearum, scil. in textu Hebraico vel aliquo Interpretum præter lxxii, quod necessarium duceret libri textui inferendum, inferuit ei in signum stellæ quatuor punctis circa crucem figura adscripta ad hanc formam ✽, quam

Græce

Græce Asteriscum, id est, stellulam nominavit. Ubiunque igitur reperitur hujusmodi Asteriscus literæ, nomini, verbo, aut lectioni appositus, hoc tibi indicio est occurrere illud vel in textu Hebraico vel Interpretum aliquo, præter LXXII. Quare ei insuper primam nominis ejus apud quem habetur literam adscriptit. Porro unam notam communem omnibus, in quibus aliqua fuit discrepantia, five Obelo, id est, simplici linea; five Hypolemnisco, i.e. linea puncto supposito; five Lemnisco i.e. linea duobus punctis insignita, notanda, qua clauderetur, adscripta differentia five nominis five verbi, five sententiæ adhibuit; quam Completoriam nominavit, hujusmodi figura descriptam 3.

Quod si discrepans illud quod textui libri inseri deberet, in textu Hebraico reperiatur, non in aliis areis, illud Asterisco solo notavit, non appofita libri Hebraici alia aliqua nota. Si vero in aliquo trium Interpretum Versioni LXXII præmissorum obtigisset differentia, five occurseret illud in quo discreparet in textu Hebraico five non, Theodotionis sententiam reliquis prætulit, quod ad LXXII proprius accedere soleret: illudque ex ejus Versione de sumptum textui inseruit, asterisco primaque nominis ejus litera notatum. Discrepantias vero in Aquila et Symmacho repertas in margine adscriptit, prima nominis eorum litera signatas.

signatas. Quod si tres illi illud textui insertum eodem modo interpretati essent, illi literas A. Σ. Θ. Elif, Sin, et The, nominum ipsorum initiales adscripsit, cuius rei in signum literam r. ε numeri ternarii notam adhibuit, unaque asteriscum apposuit. Quod si discrepantia illa textui inserta ex Versione 5ta vel 6ta desumetur, illud asterisco, unaque nota ad indicandum utrius eorum esset, E. 5. 5^{tus} an sextus, insignivit. Atque hoc totum est quod spectat ad illud quod in ipso libri textu (εδαφη) scribatur, lineasque ac asteriscos ei appositas, literasque nominum Interpretum initales. Estque hæc norma et Canon, quo de omni ex quo constat εδαφος seu textus libri, dijudicari possit, num verum recteque positum fit, an erratum tollendumque ex libri textu illud in quo ista est discrepantia, quodque signis istis notatum. Quod si lectionem atque orationem absque his invenias perfectam et æquabili tenore procedentem, illud æquabile et verum esse scias. Quod si non recto ordine et æquabili tenore procedat, scias erratum heic incidisse: quod conjectari σὺν θεῷ poteris. Porro in areola quadam exterius adscripsit differentias quotquot reperiebantur in Interpretum antiquorum Versionibus eodem signo unicuique verbo discrepanti atque illi quod ei in textu respondebat interius exteriusque adscripto, atque exterius insuper prima nominis ejus a quo adhibitum

fuerat, litera, prout superius explicatum est. Verum extra etiam in margine libri in areola isti rei destinata characteres apposuit Hebraicos, quibus constat magnum et magnificum illud nomen, quod apud Hebraeos Shem Ham-mephorash audit. Quia scil. invenerat Ori-genes in scriptura Hebraica literas Domini nomen continentes, quæ sonare videbantur Yeh Yeh vel Yeh Veh, cum Vaw Hebraicum Ye referat, vix ullo inter ea apparente discri-mine, uti ex adscriptis videre est: 'enim ita pingunt, eodemque fere modo ;, ita ut tota fere discrepantia a prolatione petenda sit. Cum autem inter legendum ad aliquem ex his lo-cum, in quibus literæ istæ occurunt, perve-nerint Judæi, illo, quod sonare videntur literæ istæ inter se compositæ; relieto, nomen Adonai substituunt; ut cum dicatur, Dixit Dominus Mosi, quod prout scribitur esset, Dixit *Jehovah* Mosi, inter legendum proferretur, Dixit Ado-nai Mosi. Atque ita hoc nomen legunt. No-men autem Adonai interpretanti est Dominus. Hinc factum, ut Interpretum nonnulli nomen hoc quasi Adonai scriptum esset, Dominum nempe reddiderint: alii ad literas primigenias animum advertentes in textu Dominum po-suerint, in margine vero literas adscripserint, quales apud Hebraeos pinguntur illarum for-mæ. Quod magno apud Græcos errori ortum dedit, qui adeo altas inter eos radices egit, ut etiam

etiam ad Syros propagatus fuerit. Is unde originem sumpsit, tibi paucis explicabo. Quandoquidem Hebræis, quoties literas pingunt, mos est a dextra sinistrorum in scribendo pergere; Græcis vero e contra a sinistra dextrorum; cum yiderent Græcorum scribæ figuræ istas literarum Hebraicarum Græcorum Pi et Jota, n. i. referre, easque Græcanicas esse putarent, necnon eas prout sonant non proferre Hebræos animadverterent, eis juxta Alphabeti sui rationem, quæ illi quam sequuntur Hebræi contraria est, a sinistra dextrorum pergendo, compositis, loco characterum Hebraicorum Græcos substituerunt hoc fere modo, n. iii. Cumque postea librorum istorum versionem e lingua Græca in Syriacam aggrederentur Syri, transtulerunt literas istas, decepti errore qui primo e lingua Hebraica fluxerat, et in libris suis ad marginem adscripserunt Fi Fi, nota ei numeri lxxii imposita, ρ', Ain et Be scilicet. Atque hæc origo fuit erroris qui Fi Fi in libros sacros invexit. Sublatus est deinde a nonnullis in multis exemplaribus iste error, ita ut ab aliquibus scriberetur Fi Fi, ab aliis Yehoveh, cum tamen de hoc inter omnes conveniat, denominari isto, *Yehovah*. Si ideo reperias scriptum *Yehovah* aut *Yeh*, vel characteres additos Hebraicos; scias ita in textu Hebraico haberi, licet in ejus versione dissenserint Interpretes.

Aliud

Aliud præterea in margine libri reperitur, cui adscriptum Origenis nomen ; literæ etiam et verba quasi in erroris (indicium) quæ in margine in areola quadam apponuntur una cum eo quod in libro est inter legendum adjungenda, nullius tamen Interpretum signo notata : quorum quædam in textu Hebraico reperiuntur, quædam non. Occurrunt insuper exteriorius in margine libri verba quædam quasi ad confirmandum illud quod in textu legitur adhibita, nullo notata signo. Quinetiam et verba Græca et Syriaca ad elucidanda ea quæ in textu sunt adhibita, quæ tenuis ductus circulo notantur. Quinetiam libris ipsis præmisit scriba Capitula quædam, ex quibus paucis percipere possis quid in universo libro contineatur.

* Collatus est etiam Liber Legis qui in manibus Judæorum reperitur cum eo, qui apud Samaritanos habetur. Reperitur autem in codicibus Samaritanis redundantia quædam et repetitio ultra illud quod recipiunt Judæi : quæ vel in unaquaque pagina infra textum vel

* The following is the Arabic Text of this Passage,

وقوله ايضاً في الكتاب التورى الذي في أيدي اليهود على التي في أيدي السامرة يوجد في السامرة فضل و تكرار على اليهودية و كتب تحت الصفح او في اخر الكتاب مما ستره و تعرفة ان شا الله

ad

ad calcem libri notata, uti lecturus et percep-
turus es σὺν Θεῷ.

Contulit insuper inter se exemplaria ista
Hebraica summa cura Lucianus, et siquid vel
deficiens vel redundans deprehenderet, illud
in locum suum restituit, particulæ quam emen-
davit initiali nominis præfati litera apposita,
scil. litera Lam. Ubiunque igitur in his li-
bris literæ aut verbo appositum signum LXXII,
aut literas numerum eorum indicantes, hanc
lectionem ab illis esse scias, illosque ita inter
Interpretes vertisse. Ubiunque autem lineas
vel sine puncto, unove vel duobus punctis in-
signitas, illam a quibusdam e LXXII; atque
ubi aliquid asterisco notatum vel in textu vel
extra in margine, tale esse illud quod a LXXII
omissum. Quocunque nota libros Hebraicos
denotante est signatum, scil. حـ literis Ain
Be et Ra, illud scias in textu Hebraico repe-
riri; sin vero litera Elif in textu vel ad mar-
ginem, illud apud Aquilam lectum: si litera
Sin, a Symmacho sumptum; litera Θ, a Theo-
dotione: si E. He, e Versione quinta: si li-
tera ς Vaw, e sexta. Quod si adscribantur li-
teræ Elif, Vaw et Ra, ε ipsa esse Origenis; si
demum litera Lam, Λ. Luciani esse. Hæc
sunt quæ σὺν Θεῷ scire debes.

A S P E C I M E N of the Arabic
 Hexaplar Pentateuch, now first
 printed, and translated by Mr.
 W H I T E.

N U M E R O R. XXVII. 12, &c.

الفصل التاسع عشر

- 12 فقال رب لموسي اطلع الي الجبل الذي في هذا العبر — جبل نبو لا وانظر الي ارض كنعان التي انا اعطيها بني اسرائيل — ميراثا وتبصرها فانك انت تضان ايضا الي شعبك كما اضيف هرون اخوك — في جبل هور لا لأنكمجاوزتما قولي في بربة سين ، وقد ابى الجماعة ان تقدسني — ولسم

Sectio decima nona.

- 12 Et dixit Dominus Mosi, Ascende in montem, qui in hoc transitu — montis Nabu ↗, et aspice ad terram Chanaan, quam ego dabo filiis Israel ↗ in possessionem. Et videbis eam, et tu apponeris etiam ad populum tuum ; sicut appositus est Aaron frater tuus — in monte Hor ↗. Propterea quod transgressi estis

تقف تتدساني الى الما بحضورتهم الذي كان ما
 خصومة قادس في قفر سين ، فقال موسى للرب 15
 # قايسلا لا فليامر الرب الله الا رواح وكل بشر
 ب الرجل علي — هذه لا الجماعة يخرج امام وجوههم 16
 ويدخل ويخرجهم ويدخلهم ولا تبقي جماعة الرب 17
 مثل الغنم التي لا راعي لها ، وكلم الرب 18
 موسى — فقال لا خذ لك يوشع بن نون فانه
 رجل فيه روح الله وضع يدك عليه ، واقمه 19
 قدام العازر الحبر بحضورة كل الجماعة واوصي —
 عنه بحضورتهم ، واجعل من مجده لكى 20

verbum meum in deserto Sin, cum re-
 cussavit Synagoga me sanctificare, — et
 non sanctificasti me ad aquam ante eos,
 quæ est aqua contradictionis Cades in
 deserto Sin. Et dixit Moses Domino, * 15
 dicens ✸ Provideat Dominus Deus spi-
 rituum, et omnis carnis, hominem super
 — hanc ✸ synagogam, Qui egrediatur
 ante faciem eorum, et ingrediatur ante
 faciem eorum ; et educat eos, et inducat
 eos : et non erit Synagoga Domini sicut
 oves, quibus non est pastor. Et allocu-
 tus est Dominus Mosen, — et dixit ✸، 16
 Accipe ad te Joshuam filium Nun, nam
 homo est in quo est spiritus Dei ; et pone
 manus tuas super eum. Et statue eum
 in conspectu Eleazari sacerdotis, coram
 omni Synagoga : et manda — de eo co- 17
 ram iis; Et pone de gloria tua super eum, 18
 19
 20

- بطبع له بنو اسرائيل ولبقدم قدام لعازر الحبر
 21 ولبسلاوة قضا الوحي — امام الرب وليخروجوا بامرها
 ويدخلوا بامرها # جميعا هـ وبنو اسرائيل معا
 22 وكل الجماعة ، ففعل موسى كما امر الرب فأخذ
 پوشع فاقامه قدام لعازر الحبر حضرة كل الجماعة ،
 23 وجعل يديه عليه واقامه علي ما امر الرب * موسى +
- 21 ut exaudiant eum filii Israel. Et statuetur coram Eleazaro sacerdote, et interrogabunt eum judicium *rerum divinitus* revelatarum ante Dominum : et egredientur in mandato ejus, et ingredientur in mandato ejus # universim, ipse, et filii
 22 Israel pariter, et tota Synagoga. Et fecit Moses sicut praecepit ei Dominus : et accepit Joshuam, et statuit eum coram Eleazaro sacerdote in conspectu totius
 23 Synagogae : Et posuit manus suas super eum juxta id quod praecepit Dominus
 + Mosi.

Nota Marg.

* فقال له ان عينيك تبصر ما فعله الرب تلكي
 الملائكة وكذلك يجعل الرب بجميع الملوك الذين تعبـر
 بهم هناك فلا تخـفـ فـانـ الـربـ الاـهـكـ هوـ جـادـيـهـمـ
 معـكـ وذـلـكـ مـوـجـودـ فـيـ السـامـرـاءـ فـقـطـ وـقـدـ ذـكـرـ مـوسـيـ
 فيـ الـاسـتـثـنـاـ

+ “Et dixit ei, Oculi tui viderunt quid fecerit Dominus istis duobus regibus ; et sic faciet Dominus omnibus regibus ad quos transibis illic : ne timeas, nam Dominus Deus tuus ipse pugnabit contra eos tecum.” Hoc inventitur in Samaritano Codice tantum ; et sane memorat hoc Moses in Libro Repetitionis [scil. Deuteronomio.]

Annotatio ad finem GENESIOS.

تم السفر الاول من كتاب التورىة على ما نقله
الاثنان والسبعون وترجمه الى العربية الحرف
بن سنان *

“ Finitum est volumen primum Libri Legis,
“ prout transtulerunt illud LXX ; interpre-
“ tatusque est in Arabicam linguam Al-Ha-
“ rith Ebn Senan.

Pari modo modo concluditur EXODUS.

Ad calcem autem LEVITICI, sic
annotatur :

تم كتاب اللاويين على ما نقله الاثنان
والسبعون مما ترجمه من السرياني الى العربي الحرف
بن سنان *

“ Finitus est Liber Levitici, prout transtule-
“ runt eum LXX ; interpretatusque est eum
“ ex Syriaco in Arabicum Al-Harith Ben
“ Senan.

EXTRACTS from an Arabic *Catena* on the Pentateuch, selected by Mr. GUISE, formerly Fellow of All-Souls College; and now first published from his MS deposited in the Bodleian Library, *Marß N°.* 88. The translations of the Arabic Passages are added by Mr. WHITE.

GEN. IV. 7.

البس لو حست فعلك لقبلت منك واذ لم چحسن
 فعلك فالخطيبة على الباب كامنة رابضة ان استقام
 قربانك او لم ېستقيم فذلك باختبارك قد اخطات
 فاحرس من رجوع الذنب اليك وان انت تكون
 له ابتدأ

“ Nonne si bonam præstiteris actionem, ac-
 “ cepero a te : Si vero actio tua non erit bona,
 “ peccatum ad ostium infidians et cubans est ?
 “ Si rectum est munus tuum, aut si non rec-
 “ tum est, id in tua est electione : jam pecca-
 “ sti, cave igitur ne redeat crimen ad te :
 “ namque tu eris illi principium.”

Manifesto

Manifesto hæc ex Codice desumuntur, qui præter LXX viralem Translationem, aliam etiam assutam habuit Hebræo vicinorem, et forsan Theodotionis. Siquidem prius membrum voces Hebræas, prout hodie leguntur et intelliguntur, exprimit; posterius Translationem LXX exhibet, fere ad verbum, prout in Codice Arabico Hexaplari extat. Ibi enim legitur:

البیس ان استقام قربانک او لم یستقم فذلك
باختیارک قد اخطات فاحرس فان رجوع الذنب
البیک وانت تكون له ابتدأ ﴿

“ Annon, si rectum est munus tuum, aut si
“ non rectum est, id in tua electione est? Jam
“ peccasti; cave igitur: nam reversurum est
“ crimen ad te, et tu eris illi principium.”

Nihilo differunt, nisi ubi a Librarii incuria error est. Alia Translatio, ex LXX itidem expressa, ab his longe abest. Sic habet:

ان احسنت قبلت منك وان لم فاختطت اخمد حوك
رجوعه وانت تقبل البهاء ﴿

“ Si bene egeris, accipiam a te, et si non,
“ utique peccatum commisisti: cave ad te fit
“ redditus ejus, et tu accipias illud.”

In ora unius Codicum Arab. Hexaplarium
ita habetur :

اَنْ تَحْسِنَ وَالْخَطْبَةُ عَلَى الْبَابِ كَامِنَةٌ وَحْمِيْتَهَا
عَلَيْكَ وَأَنْتَ تَسْلُطُ بِهَا وَثُلْجَةُ الْبَسِ لَوْ حَسَنَ
فَعَلَكَ يَغْبِلُ مِنْكَ وَإِذْ لَمْ تَحْسِنَ فَعَلَكَ فَالْخَطْبَةُ عَلَى
الْبَابِ كَامِنَةٌ

“ Si non recte egeris, peccatum præ foribus
“ est cubans, custodiaque ejus super te est,
“ atque tu dominaberis in eo. (*T.) Nonne
“ si bona est actio tua, accipietur a te ; et si
“ non est bona actio tua, peccatum ante
“ ostium est cubans ?”

IV. 26.

وَهَذَا اَمْرٌ اَبْتَدَى عَنْ ذَلِكَ وَوَثَقَ اَنْ يَدْعُوا اَسْمَ
الرَّبِ الْاَللَّهِ

“ Et hoc negotium cœptum est tunc, stabili-
“ tumque, ut invocaretur nomen Domini
“ Dei.”

In Catena sic habetur :

وَكَانُوا بَنِي اَدَمْ يَسْمُو اَنْوَشْ بِاسْمِ الرَّبِ وَلَاجِل
ذَلِكَ قَالَ الْكِتَابُ هَذَا اَمْرٌ اَبْتَدَى عَنْ ذَلِكَ
وَوَثَقَ اَنْ &c.

* I suppose T. refers to the Version of Theodotion.
W.H.

— “ Et

— “ Et nominabant filii Adami Enoshum
 “ nomine Domini, et propterea dicit Liber,
 “ Hoc negotium cœptum est tunc, stabilitum-
 “ que ut, &c.”

Alter Codex literis Syriacis :

وَذَكْرٌ كَانَ يَرْجُوا أَنْ يَدْعُوا بِاسْمِ الرَّبِّ اللَّهِ ﷺ

“ Nempe sperabat ut invocarent nomen Do-
 “ mini Dei.

وهذا من ابتدأ ووثق —
 أَنْ يَدْعُوا اسْمَ الرَّبِّ اللَّهِ ﷺ

“ Et hic est qui incepit constituitque, ut
 “ invocarent nomen Domini Dei.”

In margine autem annotatur :

عند ذكر ابتدأ (س) يدعى باسم هذا

“ Tunc cœptum est (* S.) ut invocaretur
 “ nomen hoc” —

Puto autem Lectionem Codicis Hexaplaris
 mendosam esse, et conflari quidem ex duplice
 translatione, Aquilæ et LXX. Aquila ha-

* I apprehend S. refers to the Version of Symmachus.
 W.H.

buit,

buit, annotante Theodoreto, τοις προχθι τα καλεσ-
αῖς εν ονοματι κυρία. Theodoretus ex his eundem
fere sensum exprimit quem habet Syra Catena.

وعاش ادم تسعمائة وثلاثين سنة —
ومات

“ Et vixit Adam nongentos et triginta an-
“ nos et mortuus est,” hæc annotantur : —

قال مار افرايم السرياني ان ادم عاش الف وثلاثين
سنة ونقول ان اليهود نقصوا من سنتين ادم مائة سنة
ومن سنتين شبث مائة سنة ومن سنتين انوش مائة
سنة ومن سنتين قينان مائة سنة ومن سنتين مهلايل
مائة سنة ومن سنتين اخنوج مائة سنة صارت الجملة
ستمائة سنة ومن يرد ابن مهلايل ابتدوا اليهود
التاريخ الصحيح ولم ينقصوا من حياته شيئاً وان اليهود
نقصوا من اعمار هذه السنة ستمائة سنة ليختفوا ظهور
المسيح لكيلا تبكتهم كتبهم عن بجي السيد المسيح
المنتظر بعد خمسة الاف وخمسمائة سنة ليخلص ادم
حسب ما اوعده قابل له اني خمسة ايام ونصف اجي
البيك واخلاصك هـ

“ Ait S. Ephræm Syrus, Adam vixit mille
“ et triginta annos, dicimusque Judæos de-
“ traxisse ex annis Adami centum annos; et
“ ex annis Sethi centum annos; et ex annis
“ Enoshi centum annos; et ex annis Cainanis
“ centum annos; et ex annis Mahaleelis cen-
“ tum

“tum annos; et ex annis Enochí centum annos.
 “ Summa est anni sexcenti: incipiuntque Ju-
 “ dæi veram Epocham a Jared filio Mahalee-
 “ lis, de cuius vita nihil detraxerunt. De-
 “ traxerunt autem Judæi de horum annorum
 “ ætatibus annos sexcentos, ut celarent Mes-
 “ fiam, ne convincerent eos Libri eorum de
 “ adventu Domini Christi apparituri post an-
 “ nos 5500, ut liberet hominem, prout pro-
 “ misit ei, dicens ei, Utique ego, exactis
 “ quinque diebus et dimidia veniam ad te, et
 “ liberabo te.”

Observandum est autem hunc Translatorem
 annos centenos ad Patriarcharum antedilu-
 vianorum vitas ante παιδοποιίαν adhicere; to-
 tidem post primum genitum filium deme-
 re: unde cum ipse dicat ad finem Exodi
 ونقلت هذه النسخة السعيدة من
 “ Translatum est hoc
 “ exemplar benedictum ex lingua Syriaca in
 “ Arabicam,” statuendum est eum versionem
 suam fecisse ex Syriaca *Figurata*, non *Simpli-
 ci*. Syriaca autem *Figurata* facta videtur ex
 Exemplari ab Eusebio et Pamphilo evulgato,
 Obelis et Asteriscis insignito; hujus magnam
 partem olim habuit Mafius.

V. 6, 7, 8.

Ad hos versus ita Catena :

نَقْصُوا مِنْ حَيَاةِ شَبَّتْ مائةً سَنَةً وَلَكِنْ شَبَّتْ عَاشَ
الْفَ وَاثْنَتِي عَشَرَ سَنَةً

“ Detraxerunt de vita Sethi centum annos,
“ veruntamen Sethus vixit mille et duodecim
“ annos.”

Et paulo post eadem fere repetit :

وَالْيَهُودُ نَقْصُوا مِنْ حَيَاةِ شَبَّتْ مائةً سَنَةً ۝
“ Et Judæi detraxerunt de vita Sethi centum
“ annos.”

Quid vero hoc est in Codice Hexaplari uno ?

وَكَانَتْ جَمِيعُ اَيَامِ شَاتْ تِسْعَ مائةً سَنَةً وَاثْنَتِي
وَسَبْعِينَ سَنَةً وَمَاتَ ۝

“ Et fuerunt omnes dies Sethi nongenti sep-
“ tuaginta duo anni, et mortuus est.”

Illud reconciliari nequit cum numeris Ver-
suum 6 et 7, qui collecti annos 912 confi-
ciunt. At vero in altero exemplari emenda-
tius legitur “ decem ” pro “ sep-
“ tuaginta.”

V. 9, 10, 11.

ونقول ان انوش عاش الف سنة : Ita annotatur :
 وخمس سنتين ولكن اليهود نقصوا من سنتين انوش مائة
 سنة ححسب ما كذكرنا حسادة ليخعوا ظهور للمسجع
الْمَنْطَظِرَةَ

“ Et dicimus Enoshum vixisse mille et quinque annos ; veruntamen Judæi demperunt ex annis Enoshi centum annos, prout memoravimus, ex invidia, ut celarent ortum Messiæ expectati.”

V. 12, 13, 14.

ونقول ان قينان ابن انوش الف سنة عاش وعشرون
 سنتين واليهود نقصوا ايضا من سنتين قينان مائة سنة
 ليخعوا ظهور المسجع

“ Et dicimus Cainanum filium Enoshi mille annos vixisse et decem : at Judæi demperunt etiam de annis Cainani centum annos : ut celarent ortum Messiæ.”

V. 16, 17.

ونقول ان مهلايل عاش تسعمائة خمسة وتسعين سنة
 واليهود نقصوا من حياة مهلايل مائة سنة ايضا

F

“ Et

“ Et dicimus Mahaleelem vixisse nongentos
 “ quinque et nonaginta annos : at Judæi
 “ dempserunt de vita Mahaleelis centum an-
 “ nos etiam.”

V. 18, 19, 20.

يقول سعيد ابن بطريق ان اليهود لم ينقصوا من
 سنتين يرد شبا ولكنهم من يرد يصححوا التاريخ
 المشهور عندهم

“ Ait Said Ebn Batrik Judæos non dempsisse
 “ de annis Jared quicquam ; sed illi a Jared
 “ auspicantur Æram vulgarem apud se.”

V. 24,

Ad vitam Enochis sic annotatur in Catena :

ونقول ان اخنوج عاش اربعين سنة وخمسة وستين سنة الى
 حين ما رفعه الله اليه واليهود نقصوا ايضا من سنتين
 اخنوج مائة سنة ومن سنتين يرد ومن سنتين ماثوشخ
 لم ينقصوا شبا وهذه تمام المست مائة سنة من ادم
 مائة سنة ومن شبت مائة سنة ومن انوش مائة
 سنة ومن قبيان مائة سنة ومن مهلايل ومن اخنوج
 كل واحد مائة سنة

“ Et dicimus Enochum vixisse annos 465,
 “ usque ad tempus quo sustulit eum Deus ad
 “ se ; Judæi autem detraxerunt de annis Eno-
 “ chi

“ chi centum annos, et de annis Jared, et de
 “ annis Methusalæ non detraxerunt quicquam.
 “ Tota hæc summa est annorum sexcento-
 “ rum : de Adamo centum anni ; et de Setho
 “ centum anni ; et de Enosho centum anni ;
 “ et de Cainano centum anni ; et de Maha-
 “ leele, et de Enoch unoquoque centum
 “ anni.”

V. 25, 26, 27.

وَءَاشْ مَاشُوشَلْحُ مَايَةَ وَسِبْعَةَ وَسِتَّينَ سَنَةً وَأَوْلَادُ لَامَكْ
 وَعَاشَ مَاشُوشَلْحُ مَايَةَ بَعْدَ مِبْلَادَ لَامَكْ سِبْعَمَايَةَ اثْنَيْنِ
 وَثَامِنَيْنِ سَنَةً وَأَوْلَادُ بَنَنِ وَبَنَاتَ فَكَانَتْ جَمِيعَ أَيَامَ
 حَيَّاتِهِ مَاشُوشَلْحُ تِسْعَمَايَةَ وَتِسْعَةَ وَسِتَّينَ سَنَةً وَمَاتَ هَذِهِ

“ Vixerat autem Methusala 167 annos, quum
 “ genuit Lamecum : vixit vero Methusala
 “ post nativitatem Lameci 782 annos, et ge-
 “ nuit filios et filias. Fuerunt itaque omnes
 “ dies vitæ Methusalæ nongenti sexaginta no-
 “ vem anni, ac mortuus est.”

Non stat calculus. Anni 167, et 782 con-
 ficiunt 949 : sed Versu 27 dicitur eum vixisse
 ann. 969. Error natus est ex Codicibus LXX
 depravatis. Sic vulgo habent LXX.

Καὶ εὗροτε Μαθύσαλα εκατὸν καὶ αὐδονκατά επτά, καὶ
 εγενήσονται τους λαμεχούς. Καὶ εὗροτε Μαθύσαλα μετὰ τοῦ

γρυποι αυτον τον Λαμεχ, ἐπτακοσια και ουδοηκοντα
δυο ετη, και εγρυποεν ιψεν και Θυγατερας. Και εγροντο
πασαι αι ημεραι Μαθυσταλας ας εζησεν, εννακοσια και
εζηκοντα εννεα ετη.

Anni 167, et 802 conficiunt annos 969.

Alexandrinus Codex — και εζησε Μαθυσταλα
εκατον και ουδοηκοντα επτα ετη, και εγρυποεν τον Λαμεχ.
Και εζησεν Μαθυσταλα μετα το γρυποαυτον τον Λα-
μεχ ἐπτακοσια και ουδοηκοντα δυο ετη.

Anni 187, et 782 itidem conficiunt annos
969. Error ex utraque lectione conflatur.
Syrus Interpres, si saltem eum fideliter ex-
pressit Arabs, versu 25 sequutus est Lectio-
nem Vulgatam; versu 26 Lectionem Codicis
Alexandrini. Sed et magis adhuc variant hic
Codicum Græcorum exemplaria. MS. Oxon.
V. 25. habet — εβδομηκοντα επτα. Edit. Com-
plut. εζηκοντα πεντε. Chrysostomus Vulgatam
exhibit. Editio Veneta Aldi V. 25. επτα και
ουδοηκοντα και εκατον. V. 26. δυο και ουδοηκοντα
και επτακοσια ετη.

Et omnis ista varietas orta videtur ex eorum
Correctionibus, qui cavere voluerunt ne Me-
thusalæ ætas ultra Diluvium protraheretur.
Qua de re vide Augustinum citatum a Flami-
nio

nio Nobilio. Illud etiam forsan in causa fuit nostro Interpreti, ut cum in priore versiculo sequutus est Vulgatam Lectionem, in secundo alteram sequi maluerit, licet numeris refragantibus : et propterea quidem sedulo monuit Methusalam obisse anno 600 vitæ Noachi.

ونقول ان اليهود لم يقصوا من سنتين متتوسلج شيئاً وقد استقام التاريخ عندهم من يولد ابن مهلايل وفي سنة ست مائة من حياة نوح مات مات متتوسلج ﴿

“ Et dicimus Judæos non detraxisse de annis
“ Methusalæ quicquam, Epochamque apud
“ eos constitutam esse in Jared filio Mahalee-
“ lis ; anno autem sexcentesimo vitæ Noachi
“ mortuum fuisse Methusalam.”

Observandum porro alteram Versionem Syriacis literis descriptam exhibere lectionem Codicis Alexandrini, sic cum habet,

وعاش متتوسلج مائة سبعة وثمانين سنة وولد له لامنخ
وعاش متتوسلج من بعد ما ولد له لامنخ مائة واثنتين
وثمانين سنة وولد له بنون وبنات ﴿

“ Vixerat autem Methusala centum octoginta
“ septem annos, quum natus esset ei Lamecus :
“ vixitque Methusala, postquam natus est ei
“ Lamecus centum octoginta duos annos, et
“ nati sunt ipsi filii et filiae.”

Cæterum

Cæterum Versio Hexaplari convenit cum Arabica illa, ex Syriaca expressa, in hoc errore. In uno quidem Codice deest Vers. 25, et altero sic legitur :

وعاش متسلح مائة سنة وسبعين سنة واولد لامك
وعاش متسلح من بعد ان اولد لامك سبع مائة سنة
واثنتين وثمانين سنة ٢

“ Vixerat autem Methusala centum sexaginta
“ septem annos, quum genuit Lamecum,
“ vixitque Methusala, postquam genuit La-
“ mecum, sepingentos duos annos.”

Sed in Margine Codicis annotatur :

فسر الباقون مائة وسبعين وثمانون سنة ٣
“ Explicant alii interpretes — Octoginta
“ septem annos.”

At mirum est quod annotatur ad vers. 27.

وكانت كل ايام متسلح تسع مائة وتسعا وستين
سنة ٤

“ Fueruntque omnes dies Methusalæ nongenti
“ sexaginta novem anni.”

فسر السبعون ثماني مائة
واثنتين وستين سنة ٥

“ Exponunt

“ Exponunt LXX — Octingenti sexaginta
“ duo anni.”

Cæterum anni Methusalæ in Samaritano Codice ita decurtantur, ut qui cæteris Patriarcharum maxime est longævus, illis Enoch excepto brevissime vixerit: Et annis quidem solummodo 720. Et ita quidem habet Versio Arabico-Samaritana :

وعاش مثوشلح سبع وستين سنة واولد لمك وعاش
مثوشلح بعد ايلاد لمك ثلاث وخمسين سنة وستمائة
سنة واولد بنين بنت و كانت كل ايام مثوشلح
عشرين سنة وسبعين مية سنة ومات ﴿

“ Vixerat autem Methusala septem et sexaginta annos, quum genuit Lamecum, vixitque Methusala, postquam genuit Lamecum, sexcentos quinquaginta tres annos, et genuit filios et filias. Fuerunt itaque omnes dies Methusalæ septingenti et viginti anni, ac mortuus est.”

Abul Pharagius denique eundem assignat annorum numerum Methusalæ juxta computum LXX ante *τωδεποιαν*, quem exhibet Editio Vulgaris: sed ubi ait annos ejus omnes juxta tam Hebræum Codicem, quam LXX, esse 962. in eo vel ipse fallitur; vel quod potius credo, mendum est in exemplaribus.

V. 28, 30, 31.

وعاش لامك مایة وثمانیة وثمانین سنه واولد ابنا —
وعاش لامك بعد میلاد نوح خمسماية وخمسة وستین
سنه واولد بنین وبنات وكانت جميع حیاة لامك
سبعمایة وسبعين سنه ومات ﴿

“ Vixerat autem Lamech centum octoginta
“ octo annos, quum genuit filium: vixitque
“ Lamech, post nativitatem Noæ, quingentos
“ sexaginta quinque annos, et genuit filios et
“ filias. Fuit itaque tota vita Lamechi septin-
“ genti septuaginta septem anni, ac mortuus
“ est.”

Hic iterum non constant numeri. Anni 188
et 565 conficiunt solummodo annos 753, non
777. Nempe numeri in duobus anterioribus
versiculis iidem sunt, qui et apud LXX ha-
bentur: in postremo convenienter cum He-
bræo. Addit autem :

وفي السرياني يقول في اثنین وثمانین سنه اولد لامك
لنسوح وفي سنه خمسماية وتسعین سنه اولد بنین
وبنات وعاش كما ذكرنا اولا ﴿

“ Et in Syriaco ait : Anno octogesimo secundo
“ genuit Lamec Noachum; et anno quingen-
“ tesimo nonagesimo genuit filios et filias, vix-
“ itque ut supra diximus.”

At

At nec sic stat calculus. Anni 82 et 595 conficiunt solummodo 677. Puto tamen hic scribæ incuria deesse in priore numero vocem مایة. Sic etenim calculus constabit, et plane conveniet cum Syriaca ex Hebræo expressa, quam forsan heic indigitat, et cum ipso Hebræo. Addit præterea :

وَفِي نُسْخَةٍ أُخْرَى يَوْجَدُنَا أَنْ لَامِكَ عَاشَ سِبْعَمِائَةً
وَثَلَاثَةَ وَخَمْسَيْنَ سَنَةً وَمَاتَ ﴿

“ Et in exemplari alio invenimus, Lamecum.
“ vixisse septingentos quinquaginta tres an-
“ nos ac mortuum fuisse.”

Scilicet in versu 31. et sic quidem planis-
fime convenit cum LXX. Cæterum altera
versio Arabica Carshunæa, quanquam apertis-
fime ex LXX expressa, hic numeros exprimit
Hebræos :

وَعَاشَ لَامِكَ مَايَةً وَاثْنَيْنِ وَثَمَانِينَ سَنَةً وَوَلَدَ لَهُ غَلامٌ—
فَعَاشَ لَامِكَ مِنْ بَعْدِ مَا وَلَدَ لَهُ نَوْحٌ خَمْسَمِائَةً
خَمْسَةً وَتَسْعَيْنَ سَنَةً وَوَلَدَ لَهُ بَنُونَ وَبَنَاتٍ وَكَانَ
جَمِيعُ مَا عَاشَ لَامِكَ سِبْعَمِائَةً وَسِبْعَةً وَسَبْعَيْنَ سَنَةً
ثُمَّ مَاتَ ﴿

“ Vixerat autem Lamec centum octoginta
“ duos annos, quum natus esset ipsi puer,
“ vixitque Lamec postquam natus est ipsi

“ Noachus, quingentos nonaginta quinque annos, et nati sunt ipsi filii et filiae. Fuit itaque totum quod vixit Lamec septingenti septuaginta septem anni, et postea mortuus est.”

Et cum hac planissime consentit figuratur prima.

وعاش لامك مایة سنه واثنین وثمانین سنه واولد ابنا —
وعاش لامك من بعد ما اولد نوحا خمس مایة سنه
وخمسا وتسعين سنه واولد بنین وبنات وكانت كل
ایام لامك سبع مایة سنه وسبعة وسبعين ومات هـ

“ Vixerat autem Lamec centum octoginta duos annos quum genuit filium: vixitque Lamec, postquam genuit Noachum quingentos nonaginta quinque annos, et genuit filios et filias. Fuerunt ergo omnes dies Lameci septingenti septuaginta septem anni, et mortuus est.”

Quanquam altera LXX presse sequatur:

وعاش لامك مایة سنه وثمانین سنه واولد ابنا — وعاش لامك من بعد ان اولد نوحا خمس مایة سنه وخمسا وستین سنه واولد بنین وبنات وكانت كل ایام لامك سبع مایة سنه وثلاثة وخمسین سنه ومات هـ

“ Vixerat autem Lamec centum et octo annos, quum genuit filium: vixitque Lamec, postquam

“ quam genuit Noachum, quingentos sexagenas quinque annos, et genuit filios et filias.
 “ Fuerunt itaque omnes dies Lameci septuaginta quinquaginta tres anni, ac mortuus
 “ est.”

Et hactenus quidem duos habemus calculos, Codicis Hebr. et LXX. a quibus utrisque longissime abest calculus Samaritanus, Lameco tribuens ante *ωαιδοποιαν* annos solummodo 53. post genitum Noachum 600. universim 653. i.e. centum pauciores quam LXX, quam Hebraeum, 124.

قال ابيوليطوس مفسر السرياني الترجمون ان قد وجدنا في نسخ العتاق العبرانية ان الله امر نوح ليرتب السوحوش الدارية والسباع الكاسرة في الطبقة السفلية ولغيرق من بين الذكر والانثي بدفوف خشب

“ Ait Hippolytus Targum Syriaci interpres :
 “ Reperimus in exemplaribus antiquis Hebrew
 “ braicis, Noachum jussu Dei disposuisse ani-
 “ malia et feras cicuratas in classe infima, sepe-
 “ rasseque mares et feminas tabulis ligneis.”

Scire velim quis sit iste Hippolytus Targum Syriaci interpres, et quid Targum illud Syriacum. Puto tamen Targum Syriacum esse ipfissimam translationem Syriacam Figuratam ; ex qua Autor Catenæ Arabicam suam expressit, et Hippolytum ad eandem Scholia scripsisse Syriaca. Siquidem quum

postea, adveniente aqua Diluvii, exclamet Uxor Chami ; “ Advenit verbum Dei,” verba primo Arabice, deinde Syriace exprimuntur.

XI. 12, 13.

وعاش ارفسخار مایة وخمسة وثلاثين سنة واولد قپنان وعاش ارفسخار بعد ما ولد له قپنان * اربعماية سنة وثلاثين سنة واولد بنین وبينات ومات وعاش قپنان مایة وثلاثين سنة واولد صالح وعاش قپنان بعد ما اولد صالح + اربعماية وخمسة وثلاثين سنة واولد بنین وبينات

“ Et vixit Arphaxad centum triginta quinque annos et genuit Cainanum : vixit autem Arphaxad, postquam natus est ipsi Cainan,* annos quadringentos et triginta genuitque filios et filias, tandem mortuus est. Et vixit Cainan centum triginta annos, et genuit Salehum ; vixitque Cainan, postquam genuit Salehum, + quadringentos triginta quinque annos, et genuit filios et filias.”

* Vulgatae Editionis LXX περιηγοσια solummodo, sed Complut. et Codex Alexandrinus περιηγοσια τελικοντα. Aldina τελικοσια τελικοντα, cui convenit Codex Hexaplar. 2. “ trecentos et triginta annos ;” at 1°. “ تلثماية وثلثين سنة ” “ ثلثماية وخمس وثلثين سنة ” “ que annos.” Versio Carshunæa سنبن “ trecentos tres annos,” qui est numerus Codicis Samaritani vitae Arphaxad post genitum Salehum.

+ LXX τελικοσια τελικοντα. Codices Hexaplares اربع “ مایة وثلاثين سنة ” “ quadringentos triginta annos.” Et in eorum 2°. οἱ ἀλιζτας “ Cainan.” Vers. Carsh. “ تلثماية وثلثة وستين سنة ” “ trecentos sexaginta tres annos.”

(49)

XI. 15.

Pro *τετρακοσίᾳ τετρακοντά* LXX, habetur أربعين سنة
“Quadringentos et triginta annos.”
Et sic Codices Hexaplares. Versio Carshunæa
“ثلاثين سنة وثلاثين سنة وثلاثين سنة.”

XI. 17.

Pro *διακοσίᾳ ἑξαδεκακοντά* apud LXX, أربعين سنة
“Quadringentos triginta annos.” Et
sic Codices Hexaplares, sed in margine 2¹.
“ما يلي وسبعين سنة” Ducentos septuaginta annos.
Versio Carshunæa “ثلاثين سنة وثلاثين سنة وثلاثين سنة.”
“Trecenos et triginta annos.”

XI. 19.

Pro *εννεα καὶ δέκατοι* مائة وتسعة وستين
“Ducentos novem et sexaginta ;” qui numerus
(ne mendosus videatur) convenit cum Epilo-
gismo quem mox addit : فمجمع ما عاش فالغ
“ثلاثين سنة وتسعة وستين سنة” Et totum vitæ tem-
“pus Phalegi trecenti novem et nonaginta
“anni.”

Conveniunt Codices Hexaplares, مائة وتسعة وستين سنة
“Ducentos novem et sexaginta
“annos.”

Versio

(50)

Versio Carshunæa convenit cum LXX, مایتی
وتسع سنة "Ducentos et novem annos."

XI. 20, 21.

وعاش ارعو مايتين واثنتين وثلاثين سنة واولد ساروغ
شم عاش ارعو بعد ما اولد ساروغ مايتين وسبعين
وستين سنة ٥

"Et vixerat Rehu ducentos duos et triginta
" annos, quum genuit Serugum: et vixit
" Rehu postquam genuit Serugum, ducentos
" septem et sexaginta annos."

Pro ἰκατον τριακοντα και δυο, et Διεκοσια ἵπτα
apud LXX, addit Epilogismum,

فيميع ما عاش اربعماية وتسعة وسبعين سنة ٥
"Et totum vitæ tempus quadringenti novem et
" nonaginta anni." Unde de lectionis fin-
ceritate constat.

Codex Hexaplar. 1. ad amissim cum nostro
quadrat. 2°. versu 21. habet, مایة وسبعين سنة
" centum et septem annos," forsan mendose.

Versio Carshunæa ver. 20. habet مایة اثنتين
وثلاثين "Centum triginta duos annos." V. 21.
مایة وسبعين سنين "Centum et septem annos,"
quod exacte convenit cum Codice Samaritano.

V. 23.

XI. 23.

Versio Carshunæa omnium sola a LXX discrepat ; et pro ἑτη διακοσιας, habet مائة سنة سنتان “ centum annos,” uti et Codex Samaritanus.

XI. 24, 25.

وعاش ناحور تسعة وسبعين سنة واولد تارح وعاش
ناحور من بعد ما اولد له تارح مائة وتسعة
عشر سنة

“ Et vixerat Nachor septuaginta novem annos,
“ quum genuit Terachum : vixitque Nachor
“ postquam genitus est ipsi Terachus, cen-
“ tum novendecim annos.”

De Lectionis veritate constat ex Epilogismo :

جميع ما علش مائة وثمانية وتسعين سنة
“ Et totum quod vixit, centum octo et nona-
“ ginta anni.”

Conveniunt Codices Hexaplares ; sed in 2°.
in margine ad ver. 25. تسعة وعشرين سنة
“ novem et viginti annos.”

Sic Codex Alexandrinus LXX habet εκακεν-
νεα, non εικοσιπεντε ; nec agnoscit εικατον V. 24.

Et

Et cum hoc convenit Edit. Ald. Versio Carshunæa a reliquis immane quantum discrepet!

عاش ناحور تسعة وعشرين سنة ولد له تارح
وعاش ناحور من بعد ان ولد له تارح مائة وتسعة
عشر سنة ﴿

“ Et vixit Nachor novem et viginti annos, et
“ natus est ipsi Terach; et vixit Nachor,
“ postquam natus est ipsi Terach, centum
“ novendecim annos.”

Numeri convenient cum Hebr. et de hac
quidem Versione id observandum, quod non
habet ش مات “ Tum mortuus est,” post
Patriarcharum vitas descriptas, solo excepto
Semo.

XI. 26.

Versio Carshunæa et hic a reliquis discrepat,
وعاش تارح خمسة سبعين سنة ﴿
“ Et vixit Terach quinque et septuaginta an-
“ nos.”

Reliquæ LXX ad amissim exprimunt.

XI. 31.

واحد تارح ابرام ابنه ولوطا ابن هاران ابن ابنته ﴿
“ Assumpsit autem Terach Abrahamum fili-
“ um suum, et Lothum filium Haranis ne-
“ potem suum.”

In

القبطي واحد تارح
ابرام وناحور اولاده $\frac{5}{4}$
Coptus habet : "Et as-
sumpsit Terach Abrahamum et Nachorem
" filios suos."

في السامرية وناحور ابنيه
In Samaritano sic habetur : Et Nachorem
" filium suum."

Est quidem discrepancy aliqua in Codice
Samaritano ; sed non qualis hic notatur.

XI. 32.

وكانت أيام تارح بحران مائتين وخمسين سنة
ومات تارح بحران *

" Et fuerunt dies Terachi in Haran ducenti
" et quinquaginta anni ; et mortuus est Te-
" rach in Haran,"

وكانت أيام تارح بحران 1. Codex Hexaplaris
مائتي وخمسين سنة
مات تارح بحران *
" Et fuerunt dies Terachi in Haran ducenti
" et quinquaginta anni, et mortuus est Terach
" in Haran."

Codex Hexaplaris 2. habet,
مايتي وخمس سنه
" Ducenti et quinque anni."

Totum versum sic concipit Versio Carshunnæa,

وكان جميع ما عاش تارح مایتی وخمس سنین
ومات في حران ھ

“ Et fuit totum quod vixit Terach ducenti et
“ quinque anni, et mortuus est Terach in
“ Haran.”

In Catena ista Versio Arabica, ex Syriaco
expressa, satis integra et sarta habetur per se-
decim prima Geneseos Capita, et ultra. Post,
multa subinde omittuntur, iis solum apposi-
tis, quæ materiam commentandi suppeditarent.

Ad Libri calcem hæc annotantur de æra
scriptionis :

كان التجاز من نسخة هذا الكتاب المبارك الشرييف
في سنة ألف وثمانمائة واحد وتسعين يونانية من سنين
اسكندر اليوناني ابن قيليبوس وكان ذلك يوم السبت
خامس ساعة ثامن، وعشرين يوم مضت من شهر
احريزان المبارك في ايام الوبا وذلك على يد انسان
حقير خاطي دليل كثير الردايل قليل الفضائل كثير
السيئات قليل الحسنات كثير السيئات والزلات
قليل الخبرات كثير الذنوب جبار الدروب ھ

“ Finita est descriptio hujus Libri benedicti,
“ sancti, anno. Græcorum five Alexandri filii
“ Philippi

“ Philippi 1891, feria septima, hora quinta,
 “ die decimo octavo mensis Junii benedicti,
 “ tempore pestilentiae, et quidem manu ho-
 “ minis vilis, peccatoris, qui delictis abundat,
 “ virtutibus indiget, &c. &c.”

De versione quam dixi Carshunæam, parum
 mihi constat quemnam auctorem habeat :
 Carshunæam vero, quia literis Syriacis descri-
 bitur ; uti et altera illa cum Catena. Conve-
 nit maxima ex parte cum Versione ex LXX
 expressa penes Cl. POCOCKIUM. Commen-
 tarium habet ampliorem, sed aliquando plane
 eundem.

De Descriptore hæc invenio ad calcem :

وهي يرسم الاب الفاضل الظاهر النقيس الكاهن المؤمن
 القسيس عيسى المعروف بابن حوريه من قرية
 النبك المباركة

“ Descripsit Pater excellens, sanctus, eximus,
 “ Sacerdos gravis, Prebyter Isa, vulgo dictus
 “ Ibn Huria de oppido Nabech benedicto.”

REFERENCES to MSS in the Bodleian Library.

THE two Copies of the Arabic Pentateuch, mentioned p.8. l.12. are A. 146. 147. *Laud.* Mr. GUISE indiscriminately calls them *Codices Hexaplares* and *Codices Figurati.* They were sent as a Present to Abp. Laud from Cyril Patriarch of Constantinople; to whom England is also indebted for the Alexandrian MS, deposited in the British Museum.

The Arabic CATENA, p.30. I suppose to be N°. 84. *Huntingdon.*

Codex literis Syriacis, p. 33. l. 5. is N°. 51. *Arch. D. Bodl.* This MS contains the *Versio Carshunæa*, so often referred to.

Versio Arabico-Samaritana, p. 43. l. 7. is C. 7. *Arch. Bodl.*

S K E T C H
O F A
CHART OF GREEK MSS, &c.

THE following Specimen of a Chart of *MSS and Versions* of the LXX, is exhibited to prove that it is practicable to bring into a much narrower compass the detailed descriptions of Greek MSS and Versions of the New Testament, given us by *Mill, Wetstein, and others*; and consequently to render them more easy to be referred to, and impress them with greater precision on the memory.

THIS Method, which we may now apply to Greek MSS of the New Testament, will soon be applicable to Hebrew MSS of the Old; when Dr. *Kennicott* has published, in his Second Volume, a full account of the numerous Copies he has collated.

I think

I think the Plan, if accurately executed with regard to Biblical MSS, would be highly useful; but my present Engagements do not permit me to contribute further to it, than barely to suggest the idea.

EXPLANATION of the SKETCH.

A *Line continued through a Book shews that the Version, or MS, contains the whole of that Book.* *Vacant Space* indicates that something is wanting, either originally or accidentally. *Asterisks (*)* imply that the Origenian Marks are used in that Book. *Dots, (. . .)* that the MS is lost.

[†] The Vatican MS, for instance, has lost great Part of *Genesis*, by Mutilation; the Arabic *Figurata Version* contained only the Pentateuch originally.

E R R A T A.

Pag. iv. l. 13. *dele cri.* xii. The numerals 11. 13. 14. are omitted in the margin. 8. l. 6. *read interpretationum.* 16. 29. r. *Geneseos.* 19. 8. r. *protulerint.* 38. 11. *dele مالية.* 39. 7. r. *de Enoch;* *de unoquoque.* 40. 3. r. *maxorid.* 42. 1. r. *Hexaplatris.* Ibid. l. 11. r. *septingentos octoginta duos.* Ibid. l. 14. r. *Centum octoginta.* 43. 11. r. *وينات وخمسة.* 44. 20. r. Ibid. l. 24. r. *nonagesimo quinto.*

The 4 first pages of signature B are wrongly numbered.

GREEK MSS	written.	Genefis.	Exod.	Levit.	Numb.	Deut.
Vatican	A. D. † 380					
Alexandrian	430					
Colbertin	390	*	*	*		
VERS I O N S	made.					
Syriac Simpl.	200					
Syr. Figurata	617	*	*	*	*	*
Arab. Figurata	1000	*	*	*	*	*
MSS of Versions	written.					
Masius's Syriac ? Figurata }	800					*
Milan Syr. Fig.	890	‡				
Arab. Figur. 1.	1200				*	*
Arab. Figur. 2.	1300					

+ Most of the Dates here given are conjectural.

‡ This MS begins at the 1st Book of Chronicles.

C H.

2

Deut.	Joshua.	Judges.	Ruth.	1 Sam.	2 Sam.	1 Kings.
*	*	*	*	*	*	*
*						
•	•	•	•			•
*						